

Berlin, 1925

AZ UTAS

FRANZ KAFKA

ÁLLOK a villamoskocsi peronján, és tökéletesen elbizonytalanodom, mi is a helyem ezen a világon, ebben a városban, családom körében. Azt sem tudnám még csak körülbelül se megmondani, miféle jogos igényeket támaszthatnék ebben-abban a vonatkozásban. Nem tudom megvédeni helyzetemet: hogy itt állok ezen a peronon, ebbe a szíjba kapaszkodom, ezzel a kocsival vitetem magam, hogy az emberek kitérnek a kocsi elől, vagy mennek csendben, vagy megállnak a kirakatok előtt. Senki nem is kíván tőlem ilyesmit, ez azonban már mindegy.

Megállóhoz közeledik a villamos, egy lány leszálláshoz készülődve, odaáll a lépcső közelébe. Olyan élesen magam előtt látom, mintha érintettem volna. Fekete ruha van rajta, szoknyaráncai szinte nem is mozdulnak, blúza feszes, a blúz gallérja fehér, apró szemű csipke, bal kezével a kocsi falának támaszkodik a lány, jobbáiban az esernyő, felülről a második lépcsőfokot érinti hegyével. Az arca barna, kétoldalt kissé benyomott orra gömbölyűen, szélesen zárul. Barna haja tömérdek, a szél összekuszálta jobb halántékán a kis fürtöket. Füle kicsiny és korántsem elálló, mégis, minthogy közel állok hozzá, látom a jobb fülkagyló egész hátsó részét és az árnyékot a tövénél.

Azt kérdezem magamtól akkor: hogyan lehetséges, hogy ő nem csodálkozik magán, hogy a szája nem nyílik ki, és nem mond efféléket?